



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3616/2019
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 246/18 од 29.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца од 14.02.2019. године изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 246/18 од 29.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца од 25.02.2019. године изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 246/18 од 29.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 418/16 од 14.07.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде обичне штете исплати износ од 308.848.079,09 динара, са законском затезном каматом од 14.03.2016. године до исплате, као и износ од 10.590 евра месечно у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате на име изгубљене добити почев од 22.06.2011. године до исплате обичне штете са законском затезном каматом за сваки месец почев од 25-ог у месецу за наредни месец. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 246/18 од 29.11.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизије, и то дана 14.02.2019. године, коју је поднеском од

21.02.2019. године повукао и 25.02.2019. године, побијајући пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Чланом 410. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта. Ставом другим тачка 3. наведене законске одредбе прописано је да је ревизија недозвољена ако је ревизију изјавило лице које је повукло ревизију.

Одредбом члана 413. истог Закона прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни касациони суд решењем ако то у границама својих овлашћења (члан 410.) није учинио првостепени суд.

Чланом 419. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку по ревизији важи сходна примена одредби о жалби против пресуде из члана 369. став 2. и 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом прописано је да до доношења одлуке другостепеног суда странка може да повуче изјављену жалбу. Странка не може да опозове изјаву о одрицању од права на правни лек или изјаву о повлачењу жалбе.

Имајући у виду чињеницу да је против другостепене пресуде тужилац изјавио благовремену ревизију 14.02.2019. године, а да је у поднеску од 21.02.2019. године изјавио да исту повлачи, то је Врховни касациони суд, на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 3. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући правноснажну другостепену пресуду побијану ревизијом од 25.02.2019. године, на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да поменута ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. истог члана која, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, покојни ББ, чији је правни следбеник ВВ и сада покојна ГГ су носиоци права коришћења на катастарским парцелама на којима су подигнути монтажни објекти привременог карактера по одобрењу надлежног органа Општине Врачар од 07.09.1967. године. Трећи општински суд у Београду је донео пресуду П 1270/03 од 22.05.2007. године, којом је ПД „Примекс“ обавезан да о сопственом трошку уклони са катастарских парцела ..., ..., ..., ... и ... КО ... све постојеће и новоподигнуте монтажне објекте, као и објекте привременог карактера и парцеле празне од свих лица и ствари преда ГГ и ББ на слободно коришћење и располагање. Пошто „Примекс“ своју обавезу није извршио, ВВ и ГГ су поднеле предлог за извршење на основу правноснажне и извршне пресуде, Четвртог општинском суду у Београду који је донео решење о извршењу И 15348/08 од 05.12.2008. године садржине из извршне исправе, којим је одлучено да уколико извршни дужник не учини наведено извршни повериоци су овлашћени да сами или уз помоћ трећих лица изврше уклањање наведених објеката о трошку извршног дужника. Решење о извршењу је уручено извршном дужнику „Примекс“ дана 19.01.2009. године.

Након тога, „Примекс“ је дана 22.12.2009. године закључио уговор о преносу права власништва на непокретностима, грађевинским објектима изграђеним на наведеним парцелама које су предмет извршења, као и свих других права у вези са земљиштем и изграђеним непокретностима, на предузеће „Примар“ ДОО Београд, у сврху повећања оснивачког улога предузећа „Примар“. Предлог за прекид извршног поступка због отварања поступка ликвидације над извршним дужником „Примекс“ је одбијен правноснажним решењем И 33100/10 од 14.09.2010. године. У спровођењу извршења, дана 22.06.2011. године, судски извршитељ је констатовао да се на катастарским парцелама које су предате извршним повериоцима налазе спорни објекти у којима се налази извршни дужник и трећа лица, а да су ствари које се налазе у тим објектима пописане и предате на чување извршном повериоцу који ће их ускладиштити или ће их преузети извршни дужник и трећа лица ради ослобађања простора и уклањања спорних објеката. Како су по жалби извршног дужника констатоване неправилности у спровођењу извршења, решењем И 33100/2010 од 07.07.2011. године је наложено судском извршитељу да их уклони, тако што ће вратити објекте који се налазе на парцелама у посед дотадашњим држаоцима, јер је решењем одређена предаја празних катастарских парцела. Како извршни дужник парцеле није испразнио и предао, објекте није уклонио, принудно извршење је спроведено у периоду од 14.03.2013. године до 19.05.2013. године, преко судског извршитеља и констатовано да су уклоњени сви постојећи и новоподигнути објекти, објекти привременог карактера, а да су парцеле предате извршним повериоцима ГГ и ВВ испражњене од свих лица и ствари.

Дана 14.03.2013. године ПД „Примар“ ДОО Београд је као треће лице поднело приговор ради проглашења недопуштеним извршења започетог против извршног дужника ПД „Примекс“ ДОО Београд, наводећи да су објекти као и спорне покретне ствари у објектима власништво предузећа „Примар“ ДОО Београд као трећег лица. Приговор је одбачен. Уговором о преносу потраживања и права извршног дужника и трећег лица од 10.03.2016. године између „Примар“ ДОО Београд, као уступиоца, и АА, као примаоца потраживања, пренета су без накнаде тужиоцу АА (ликвидационом управнику предузећа „Примекс“) сва изворна и од других лица пренета потраживања и права у предмету и у вези предмета извршења Првог основног суда у Београду И 33100/2010.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, позивајући се на одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу, налазећи да су сва располагања која је извршни дужник учинио након пријема решења о извршењу без дејства.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев у целости.

Одредбом члана 20. став 7. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да не производе правно дејство располагања имовином која извршни дужник учини након пријема решења о извршењу, односно закључка којим се одређује извршење.

Одредбом члана 13. став 1. тачка 1) истог Закона прописано је да су извршне исправе правноснажна одлука суда и судско поравнање, као и други акти странака који су законом изједначени са судским поравнањем. Чланом 15. став 1. истог Закона прописано је да је судска одлука којом је наложено испуњење потраживања извршна,

ако је постала правноснажна и ако је протекао рок за добровољно испуњење, односно наступио услов одређен том одлуком, осим када је законом другачије прописано. Рок за добровољно испуњење тече од дана достављања одлуке извршном дужнику, а завршава се протеком последњег дана рока одређеног судском одлуком, ако законом није другачије одређено.

Одредбом члана 358. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 99 од 27.12.2011. године) прописано је да ће се поступци извршења и обезбеђења у којима је до дана почетка примене овог закона започето спровођење извршења окончати по одредбама овог закона, а чланом 362. истог Закона да даном почетка примене овог закона престаје да важи Закон о извршном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04).

ГГ и ВВ, као правни следбеник ББ, су носиоци права коришћења на спорним парцелама, чија предаја је наложена предузећу „Примекс“, који ту обавезу није добровољно извршио. Како извршни дужник није добровољно извршио своју обавезу предаје катастарских парцела за чије коришћење није имао правни основ, претходно испражњених од лица и ствари, спроведен је поступак принудног извршења дозвољеним средствима и на дозвољени начин сходно цитираним законским одредбама. Располагања које је извршни дужник „Примекс“ имао након пријема решења о извршењу не производе правно дејство, сходно члану 20. став 7. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Како су нижестепени судови правилно оценили, извршни поступак је спроведен у складу са законом. Наиме, извршни поступак је започет према Закону о извршном поступку („Службени гласник РС“ број 125/2004), а спроведен и окончан по правилима Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 99/11) који закон се у конкретном поступку извршења и примењивао у наставку започетог поступка извршења, сходно цитираним законским одредбама, те су у том делу неосновани ревизијски наводи о ретроактивној примени закона.

Такође, правилно су нижестепени судови оценили да је пресуда Трећег општинског суда у Београду извршна исправа, јер је постала правноснажна и протекао је рок за добровољно испуњење. Њом нису одређени тачно објекти који требају бити уклоњени, јер је из пресуде Трећег општинског суда у Београду обавезан тужени да са предметних парцела уклони све постојеће и новоподигнуте монтажне објекте, као и објекте привременог карактера.

Како се осталим наводима ревизије тужиоца не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

